

Weiky Wänerskär. FOTO: PRIVAT.

Medlemmar på möte. ARKIVFOTO: LIDKÖPINGS DÖVAS FÖRENING.

Gamla rådhuset. FOTO: SHUTTERSTOCK.

DT e-besöker Lidköpings Dövas Förening

Artikelserien Landet runt fortsätter, men nu i en annorlunda tappning. Den här gången gör DT ett digitalt besök hos en av Sveriges minsta dövföreningar, Lidköpings Dövas Förening, och får en pratstund med ordförande Weiky Wänerskär.

Lidköping är vackert beläget vid Väneren. Där finns en av Sveriges minsta dövföreningar med tio medlemmar (vid årsskiftet 2020/21). I den här pandemin kan DT inte göra ett fysiskt besök som brukligt. Istället ställer ordförande Weiky Wänerskär upp på en intervju via videochatt.

Weiky Wänerskär, som bott i Stockholm i 46 år, är en sann föreningsmänniska. Han har varit ordförande för Stockholms Dövas Förening, Svenska Dövidrottsförbundet och Idrottsklubben Hephata. Nu leder han en av de fem västgötska dövföreningarna: den i Lidköping, som grundades 1985. Han flyttade till staden med sin fru 2009.

Hur mår dövföreningen?

– Inte så bra, tyvärr. Antalet medlemmar har sjunkit mycket de senaste åren. 2015 hade vi över 30 medlemmar, nu är vi tio medlemmar, säger Weiky.

Vad tror du att nedgången beror på?

– Några medlemmar har gått bort. Sedan har vi flera äldre som inte orkar ta sig ut till dövföreningen. Tekniken har också utvecklats mycket, behovet av dövföreningen har därmed blivit mindre.

Dövföreningen sade upp sin lokal 2018.

– Det var inte lönsamt att hyra lokalen längre, besöksfrekvensen var för låg och vi fick allt mindre i bidrag från kommunen.

Istället träffas medlemmarna på ett av stadens konditorier. Före coronabrottet sågs de varannan vecka. Nu har det blivit glesare mellan tillfällena. Framtiden är oviss, säger Weiky, som inte vet hur det kommer att bli när coronakrisen är över. Kommer dövföreningen att finnas kvar eller läggas ner?

– Vi har övervägt att lägga ner dövföreningen, vi som sitter i styrelsen är i snitt 70 år gamla och orkar inte lika mycket som

tidigare. Det är inte så lätt att hitta folk som vill sitta i styrelsen, säger Weiky som är inne på tredje året som ordförande.

Frågan om eventuell nedläggning måste först förankras hos medlemmarna. Weiky vet också att SDR:s föreningsstöd finns som stöd. Han berättar att det har funnits diskussioner om att bilda om dövföreningen till Skaraborgs Dövas Förening för att täcka ett större geografiskt område.

– Men antalet medlemmar kan eventuellt fortfarande vara detsamma, säger han som inte riktigt vet om ombildningen är ett bra sätt för att få fler medlemmar.

I Trollhättan finns en dövförening som är sex gånger större. Det är cirka sex mil att köra dit. Weiky säger att avståndet gör att flera äldre från Lidköping med omnejd inte orkar åka den sträckan. Närheten till dövföreningen i Lidköping betyder därför mycket.

Ett positivt tecken är enligt Weiky att Hörselskadades Riksförbund (HRF) har en stark lokalförening i närområdet: HRF Lidköping-Götene. Han har själv hörselskadade bröder. En av dem har suttit i styrelsen för lokalföreningen. Weiky är medlem hos dem. Han uppskattar bland annat att spela boule tillsammans med sina bröder och andra hörselskadade.

– Det är roligt att se att HRF har en positiv inställning till teckenspråk, ett exempel är deras tidning Auris som skriver en del om döva och teckenspråk.

TEXT: NICLAS MARTINSSON

Läs tidigare delar i Landet runt-serien på dovastidning.se

E-förening – något för dövrörelsen i framtiden?

Stockholm Dövas Förenings ordförande, Joakim Hagelin Adeby, har lagt ut ett videoinlägg på Facebook i vilket han funderar på hur framtidens dövrörelse kan se ut. Han tänker på den populära e-sporten och kläcker en idé: e-förening. Här ser han fördelar: samordningsvinst mellan dövföreningar som kan ordna gemensamma digitala aktiviteter, något som innebär ökad demokrati och delaktighet för medlemmar som annars har svårt att ta sig fysiskt till platsen eller inte vågar stå på scenen.